

infotabuli se na sebe mračily s pěstmi před obličejí. Nechápal, co lidi viděli na upocené a umaštěné dvojici v kleci, kde se jeden z druhého snaží vymlátit duši. *Hurikán Camille* na domácí půdě přivítá *Řeckou bohyni* a celý Baltimore se mohl zbláznit. Možná je to jeden z dalších důsledků pokročilé civilizace. Jakmile umělá inteligence dosáhne takové úrovně, že se lidé nemusí pro přežití ani zvednout z gauče, jejich přirozené soutěživé instinkty se probudí. Potřebují vidět boj, vidět někoho...

„No tak!“

Prosvištělo kolem něj jízdni kolo. Už se chystal vyčíst volnočasovému sportovci bezohlednost, když si všiml, že je oběma nohama v silnici a přechod byl v nedohlednu. Kromě hanby mu to ale aspoň přineslo probuzení, tympány v hlavě se utišily a sevřené břicho mu zbystřilo smysly. S adrenalinem získaným díky pozdvižení přešel silnici a knížky v jeho náručí byly najednou lehčí.

Jeho dům se nedal minout. Mezi okny byla propletena síť obrazců, s přimhouřením oka připomínající tvář starosty Baltimoru. Rozverný, sebevědomý úsměv tváře přímo čišící hrdostí. Jared zaplul do chodby a polil ho příjemný klimatizovaný vzduch. Byl by tedy příjemnější, kdyby neprošel filtrem s mořskou solí. Už pár dní byla vstupní chodba upravena ku autorovu záměru, po stěnách se vlnila hladina a člověka, který jí procházel, opticky sváděla doleva. To by ostatně tolik nevadilo, kdyby v těch místech ze zdi netrčely kusy šedého kamene. Dílo bylo příliš otravné, aby se nad ním Jared jakkoli zamýšlel.

Hayden to s tím už přehání, zakroutil hlavou a přivolal výtah. V domě žil jeden podivín, jehož oblíbenou kratochvílí bylo obohacovat jednoduchý styl budovy, a tím náramně obtěžovat své sousedy. Nejdřív ta fasáda a teď chodba. *Je jen otázkou času, než na něj někdo zavolá cajty.*

Jared nastoupil do výtahu a stiskl čtrnáctku. Ze zrcadla mu do očí drze hleděl sešlý dvaadvacátník s fialovými půlkruhy pod oběma očima. Měl by se oholit a ostříhat. A zhubnout.

A vyspat. Když už se jednoho dne odhodlá k sebekázní, mohl by to vzít i přes psychárnu.

Možná zítřka, odvrátil Jared zrak, *dneska mám důležitější věci na práci.* Pohodil si knížkami. V zrcadle nepřečetl převrácené písmo, ale věděl, že na spodku sloupečku knížek je *Svázáni vázáním*, kde jako protagonista figuruje Martin Luther. Nad ní díl ze série historických sci-fi, jeden z Jaredových oblíbených konceptů, *Moudrost na tisíci papírech.* Studovat tímto způsobem mu vyhovovalo, ale i přes lépe stravitelný přehled historie to stále byly učebnice. Nesahaly ani po kotníky pravé fikci. Příběhům myšleným s nějakým motivem, tématem, který autor rozděljuje do jednotlivých postav, s unikátními lokacemi zažehávajícími imaginaci. Takové knížky nechal doma. V myslí se k nim vracel tím častěji, čím více se blížila zkouška. Chyběl mu ten únik do nereálného světa, ve kterém se může s otevřenou pusou rozhlížet a nemusí si všímat, co je výmysl a co musí vědět k dokončení svého titulu z historie. Ale už toho měl dost; do Baltimoru se přestěhoval, aby se učil a dotáhl to do konce.

Tady stejně nebyly jeho knížky, které na něj čekají doma, knížky napsané lidskými autory. Odmítal číst beletrii z baltimorského nakladatelství *Aspire*. Jared nebyl jako ti lidi v parku, nedokázal se zažrat do něčeho, co napsal stroj, ať si je chytřejší než člověk. Inteligence není to, co píše knížky.

Adrenalin z ulice vyprchal, než kabina dojela do čtrnáctého patra a Jared si pomohl ramenem ven. Neobratně namířil hodinami na dveře, jejichž okraj se rozsvítil zeleně a odemkly se. Vrazil dovnitř.

Kuchyně zůstala nedotčená, všechny tři židle urovnané a žaluzie do ulice roztažené, pouštějící do místnůstky odpolední paprsky. Špičkou boty si sundal druhou, aniž by přes knížky potřeboval vidět na své nohy. Druhá bota klapla vedle první a Jared už byl ve svém pokoji. Práskl knížkami na stůl a protáhl si záda. Zavřel za sebou dveře a dva kroky mu stačily k tomu, aby přešel malou ložnici.